

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
κνη δραχ. 55. Τριμηνία δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διήγητου γράσει διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλων ἐν γέ-
ραι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξήμενοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, 411' αἱ συνδρο-
μαὶ κομίζουσι τὴν 1ην Οκτωβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθεναίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 30 Ἰουλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 35

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Στὴν ἀρχὴ οἱ λύκοι ἦσαν λίγοι, καὶ χωρὶς νὰ κύνουν θόρυβο, ἔπεσαν μὲ βουλιμία καὶ ἄρχισαν νὰ κατασπαράζουσι τὰ πτώματα ποὺ εἶχαν ἐγκαταλειφθεῖ ἐπὶ τὴν στέππα. Ὅλοένα ἄνωγες ἔρχονταν καὶ ἄλλοι λύκοι γιὰ νὰ λάθουσι καὶ αὐτοὶ μέρος ἐπὶ τὸ συμπόσιον, καὶ σὲ λίγο πολλὰς δεκάδας λύκων εἶχαν μαζευτεῖ καὶ ἔφταναν ὅλοένα καὶ ἄλλοι καινούργιοι. Καὶ τότε, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δὲν ἀφήναν τοὺς νεοφερμένους νὰ πάνε κοντὰ καὶ νὰ φάγῃ, ἄρχισαν γ' ἀκούγονται ἐπὶ τὴν ἀρχὴν κάτι δρόκωφα μουγγρητὰ ποὺ σὲ λίγο ἔξασπασαν σὲ ἄγρια οὐρλιάσματα.

Μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ αἷμα, οἱ λύκοι εἶχαν στήσει πόλεμον μεταξὺ τους.

Ἐαφισμένοι ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰ οὐρλιάσματα, οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου σκαρφάλωσαν τὸ βράχο. Μόλις ἄνωγες ἔφτασαν ἐπάνω ἐπὶ τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα, εἶδαν τὰ ἄγρια ποὺ γέμιζαν τὸ πεδίο τῆς μάχης. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἐκπληξὴ τοὺς παρέλυσε, ὅστερα ἄνωγες φωνάζοντας ἄγρια χύμησαν ὅλοι μαζί. Οἱ τυφλοὶ καὶ ὁ φόβος κέντριζαν τὸ θάρρος τους. Εἶχαν παραλείψει τὸ ἱερώτερό τους καθήκον ἀφήνοντας τοὺς νεκροὺς τους ἀθαρτοὺς. Οἱ ψυχὰς τῶν νεκρῶν θὰ τοὺς ἐκδικούνταν καὶ θὰ κατέτρεχαν αἰώνια τοὺς ζωντανούς, ἂν δὲν τοὺς εἶδιναν καὶ τώρα ἀκόμη τὶς τελευταῖες τιμὰς.

Κρατιώντας ὀφωμένα τὰ κοντάρια τους καὶ τοὺς πελέκει τους, οἱ κυνηγοὶ ὄρμηξαν

καταπάνω στοὺς λύκους. Μὰ τὰ θηρία, μὲ τὴν τρίχα τους ὀρθή, μὲ τὰ αὐτὰ κατακασμένα ἐπὶ λαίμῳ, μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ μάτια τους νὰ γυαλίζουν ἐπὶ σκοτάδι, ἐξακολουθοῦσαν τὸ ἀπαίσιον δεῖπνον τους. Τὰ δόρατα καρφώθηκαν ὅπου βρῆκαν. Στὰ οὐρλιάσματα ποὺ ἔβγαλαν οἱ πληγωμένοι λύκοι, ἀποκριθῆκαν τὰ οὐρλιάσματα ἐκείνων ποὺ ἐχύμησαν ἐπάνω τους γιὰ νὰ τοὺς ἀποτελειώσουσι.

Ὅσοι εἶχαν ἔρθει τελευταῖοι καὶ δὲν εἶχαν ἀκόμη προφτάσει νὰ δοκιμάσουσι κρέας, προσπαθοῦσαν γ' ἀνοί-

ξουν δρόμον διαγκάνοντας δεξιά καὶ ἀριστερά τους ὅπου ἔβρισκαν. Ἄλλοι ἔφεραν βόλτες γύρω ἀπὸ τοὺς κυνηγούς, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦσι ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω.

Ἀπ' ὅλες τὶς μεριεὶς ἔρχονταν καὶ καινούργια κοπάδια λύκων, ὅλοι καὶ πιδ ἄγρια καὶ πιδ ἐπιθετικά, καὶ οἱ κυνηγοὶ ἐνοιώσαν πῶς βρισκόνταν σὲ κίνδυνον.

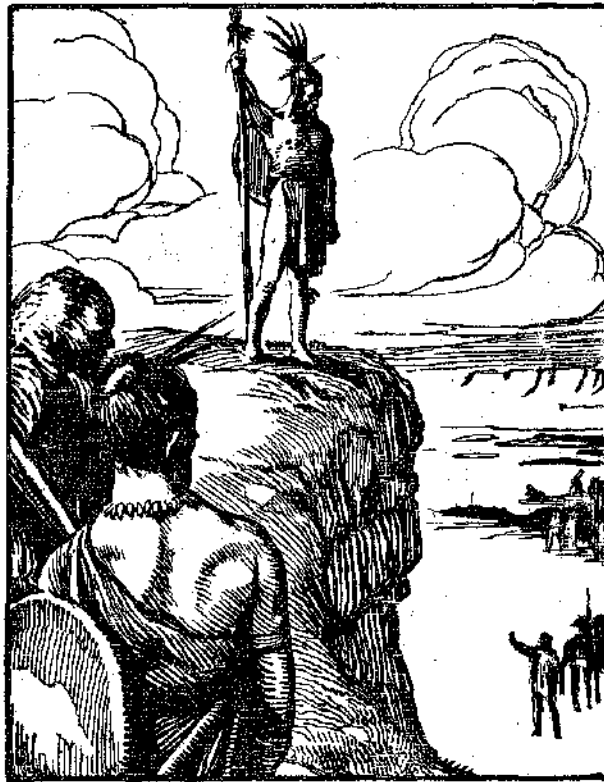
Μερικὰ ἄγρια, πιδ θαρρετὰ ἀπὸ τ' ἄλλα ἄρχισαν νὰ πλησιάζουσι τὸ βράχο ποὺ βρισκόνταν πάνω ἀπὸ τὸν καταυλισμόν, τραθηγημένα ἀπὸ τὴν μιρουδιά τῶν καπνιστῶν ψεφιδῶν.

Οἱ κυνηγοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ υποχωρήσουσι βίαια τὴν ὥρα ποὺ οἱ λύκοι ἀποτελειώνοντας ἐ,τι εἶχε ἀ-

πομείνει ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σκοτωμένων συντρόφων τους, γύριζαν νὰ βροῦν καινούργια λεία, γιὰτὶ δὲν εἶχαν ἀκόμη χορτάσει.

Ἄμα ἔφθασαν κάτω ἐπὶ τὴν σκηνήν, οἱ κυνηγοὶ μελέτησαν τὴν κατάστασιν. Ἦταν σοβαρὴ. Οἱ λύκοι τοὺς πολιορκοῦσαν. Σκέπαζαν τώρα ὅλη τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου καὶ μὲ τὰ μάτια γεμάτα αἷμα, παρακολουθοῦσαν τὶς κινήσεις τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρισκόνταν ἐπὶ τὸν ἑλεός τους, ἔχοντας πίσω τους τοὺς λύκους καὶ μπρὸς τους τὸ ποτάμι.

Οἱ ἐχθροὶ τῶν λευκῶν, ἐπὶ τὴν ἀκράτητην φυγὴν τους, εἶχαν ἀφήσει πίσω τους ἕνα πλῆθος ὀπλα. Ἀνάμεσα ἐπὶ τὰ ὀπλα αὐτὰ, βρισκόνταν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ τόξα ἐκεῖνα ποὺ ἦν δυνάμη τους καὶ ἡ εὐθυβολία τους εἶχαν προκαλέσει τόσο μεγάλη ἐκπληξὴ ἐπὶ τοὺς κυνηγούς τοῦ ἐλεφαντόδοντου. Ἦταν καμωμένα ἀπὸ κάτι μα-

Ὁ ἀρχηγὸς ἐκίμας θυρωμένος μὲ ἀρνητικὴν χειρονομίαν (Σελ. 800, στ. α')

κρυές χορδές, από μια ύλη εδύο-στη και ημιδιαφανή σαν κέρατο και σαν νύχι. Οι λευκοί ήταν αδύνατοι να καταλάβουν από τί υλικό ήταν και μωμένα τα τόξα αυτά. Δεν γνωρίζουν πώς τα έκαναν από τα δόντια ενός πελωρίου θαλασσινού θηλαστικού, της φάλαινας. Για την ώρα όμως δεν ενδιαφέρονταν διόλου να λύσουν αυτό το πρόβλημα. Όλη η προσοχή τους ήταν συγκεντρωμένη στον κύκλο του θανάτου που τους απειλούσε. Είχαν πάρει στα χέρια τους τα τόξα και θαύμαζαν τη δύναμή τους και την εδύοβουλία τους. Σε κάθε χτύπημά τους έπεφτε κι' από ένας λύκος πληγωμένος, που τον έσχιζαν και τον καταβρόχθιζαν στη στιγμή οι σύντροφοί του, μεθυσμένοι πια από το αίμα. Στο τέλος όμως φάνηκε καθαρά πως τα εξαγριωμένα θηρία δεν θα ήταν δυνατόν να κρατηθούν σε απόσταση. Μερικά άρχισαν να κατεβαίνουν προς την άκροποταμία. Οι γυναίκες φωνάζοντας και χιτώνοντας τα πολεμικά τύμπανα, προσπαθούσαν να συγκρατήσουν το θάρρος και την όρμη των ανδρών. Όταν τα βέλη σώθηκαν, οι κυνηγοί άρχισαν να πετούν πέτρες και ξύλα, ενώ ο απειλητικός κλοιός γινόταν ελο και στενώτερος. Στο τέλος βλδι ειδαν πως ένας μόνο τρόπος σωτηρίας έμεινε: η φυγή από το ποτάμι. Οι γυναίκες είχαν κι' άλλες αρχίσει να μπαίνουν στο νερό, και οι άνδρες κολλημένοι ο ένας στον άλλον με τα μαχαίρια τους στο χέρι, περίμεναν την τελευταία επίθεση των λύκων, όταν με γιγάντια μορφή παρουσιάστηκε στην άκροποταμία. Ένα μαμμούθ, που η περιέργειά του κεντρίστηκε απ' ελο αυτό το πανδακίμνιο, είχε πλησιάσει και παρακολούθησε μ' ενδιαφέρον τη σκηνή. Και δεν ήταν μοναχό του. Από πίσω του ξεπρόβαλαν πελώριες και άλλες μορφές που οι άνθρωποι τις κοίταζαν έκπληκτοι. Μα τα μαμμούθ, μόλις μυρίστηκαν την παρουσία των ανθρώπων, έκαναν άμέσως μεταβολή, και τη στιγμή που έστριβαν έβαλαν κάτι μικηθμούς τόσο δυνατούς, που οι λύκοι τρομοκρατημένοι σκορπίστηκαν τρέχοντας προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος.

Μέσα σ' ένα λεπτό η στέππα έμεινε ελεύθερη. Οι άνθρωποι είχαν σωθεί. Μα επειδή δεν ήταν άπειθανο να γυρίσουν πίσω τα θηρία από τη μια στιγμή στην άλλη, έπρεπε να έπιωφεληθούν του τωρινού πανικού τους. Οι κυνηγοί δεν έχασαν τον πολύτιμο καιρό τους. Ανέβηκαν πάλι στη στέππα και ένακπησαν το δρόμο τους πηγαίνοντας τώρα ξυστά στην άκρο-

ποταμιά, ώστε να μπορούν με την πρώτη επίθεση των λύκων να πέσουν στο νερό.

Όστερα από πέντε' εξ ημερών πορεία, οι λευκοί έφθασαν σε μια περιοχή όπου ο άνθρωπος δεν είχε ακόμη φέρει το θάνατο μαζί του. Το πράγμα το έβλεπαν καθαρά σε κάθε τους βήμα. Τα μαμμούθ όχι μόνον δεν το έβαζαν στα πόδια αλλά αντίκρυζαν τους ανθρώπους, βλλά τους άφηναν άφοβα να τους πλησιάζουν, δείχνοντας μόνο κάποια περιέργεια ανάμικτη με δυσπιστία.

Με δυσκολία οι κυνηγοί συγκρατούσαν την έπιθυμία τους να σκοτώσουν μερικά από τα πελώρια αυτά ζώα, που οι χαυλιόδοντες τους ύψώνονταν περήφανα στον ούρανό. Περιριζόνταν μονάχα να σκοτώσουν τους τάρανδους που περνούσαν από κοντά και εξακολουθούσαν το δρόμο τους.

Ούτε κι' αυτοί οι ίδιοι δεν ήξεραν κατά που τραβούζαν. Η στέππα άπλωνόταν μπροστά τους όσο έφτανε το μάτι, με χαμηλούς λόφους κι' άπεραντες πεδιάδες. Πήγαιναν στην τύχη, εξερευνώντας την ύπεροχη εκείνη χώρα, όπου το κυνήγι υπεραφθνοόσε. Εκείνο που τους άπασχολούσε τώρα ήταν να βρουν μια σπηλιά για να περάσουν προφυλαγμένοι το χειμώνα που πλησίαζε. Μα ούτε ένας βράχος δεν ξεχώριζε μέσα σ' ελη αυτή την πρασινάδα. Και τα βουνά ακόμη ύψώνονταν ελοστρόγγυλα δίχως ούτε μια σχισμή στις πλαγιές τους.

Άπελατισμένη πια πως θα βρη ένα φυσικό καταφύγιο, η φυλή άποφάσισε, να στήση το χειμερινό καταυλισμό της στο βάθος μιας χαράδρας κι' εκεί. τέντωσε τις σκηνές της. Οι άνδρες άρχισαν να μαζεύουν ρίζες και να φέρνουν κυνήγι για να κάνουν τις χειμωνιάτικες προμήθειές τους.

Οι ημέρες όσο προχωρούσε ο καιρός γίνονταν και μικρότερες και η θερμοκρασία έπεφτε από τη μια μέρα στην άλλη. Τα άγριμια συγκεντρώνονταν σε πυκνά κοπάδια και κατέβαιναν κατά το γοτιά.

Τότε οι κυνηγοί άποφάσισαν να έπιτεθούν πάλι στα μαμμούθ. Ένα απ' αυτά αν έσοκόνωναν θα είχαν εξαφελισμένο το κρέας που τους χρειαζόταν για να περάσουν ελο το χειμώνα.

Ο πρακτικώτερος τρόπος για να σκοτώσουν ένα μαμμούθ ήταν να σκάψουν ένα βαθύ λάκκο και να σκαπάσουν το άνοιγμά του με κλαριά και με χλόη. Μα δεν τους έμεινε πια καιρός για να στήσουν μια τέτοια παγίδα, και οι κυνηγοί άναγκάστηκαν να καταφύγουν σε μια άλλη μέθοδο

πιο ριψοκίνδυνη αλλά με άπειτέλεματα πιο άμεσα. Έπρεπε να διαλέξουν ένα μαμμούθ, να το ξεχωρίσουν από το κοπάδι του, να το καταπληγώσουν με βέλη και με κοντάρια, και να το κυνηγήσουν μέχρις ότου άπαυδισμένο από το τρέξιμο και έξαντλημένο από την αιμορραγία να πέση κάτω.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΚΡΥΦΟΚΟΥΒΕΝΤΙΑΣΜΑ

Ο Γιώργος και ο Ντούλας ήταν δυο δεκαπεντάχρονα βουκόπουλα. Με το νάνταμώνουνε τικτικά σε διάφορα μέρη όπου έβρισκαν τα πρόβατα των άφεντικών τους έγειναν σιγά, σιγά, γκαρδικαί φίλοι.

Άμα τακτοποιούσαν τα κοπάδια τους στη βουκή διέλεξαν ένα ψήλωμα από όπου τα προσέβλεπαν.

Εκεί, περνούσαν την ώρα τους με διάφορα παιχνίδια, τότε παραεγαίνανε στο πήδημα, τότε ρίχνανε το λιθάρι, και τότε παίζανε τις φλογέρες τους.

Άμα κουράζονταν απ' ελο, άρχιζαν με την παιδική τους άφέλεια να μιλάνε για πολλά μικροπράγματα που δεν είχαν τελειωμό και να πλάθουν όνειρα πως κι' αυτοί μια μέρα θα γίνονταν τσελιγκάδες.

Έτσι κάποτε να μην ιδωθούνε δυο ημέρες, γιατί τους έστειλαν ε' άφεντικά σε διαφορετικά λιβάδια, και η στενωχώρα τους για τον προσωρινό χωρισμό, που δεν μπορούσαν να λένε τα μικρομυστικά τους, ήταν μεγάλη.

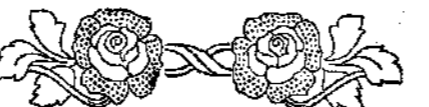
Την τρίτη όμως ημέρα, ο Ντούλας που έβουσε τα πρόβατα σε μια πλαγιά βουνού, λυπημένος για την μοναξιά του, καθώς κοίταζε ελόγυρα, έμάτιασε στην αντίκρινή ράχη το φίλο του και αναγάλλιασε η καρδιά του. Από τη λαχτάρα που είχε να του μιλήση, έβαλε άμέσως μπρος στο στόμα τα δυο του χέρια σαν χωνί, και εξεφώνησε με ελη του τη δύναμη.

— Ώρ Γιώργουσο!

— Ωωωω σ' άκούωωω! αντίδουήσε η φωνή του Γιώργου και ο Ντούλας του έναγαφώναζε.

— Κάτω σ' εκείν' τη ραχούλα κι' γώ οι τούτ' να κρυφοκουβεντιασάσουμε!!!

ΠΑΝ' ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΙΧΑ πλαγιάσει — νύχτα της 19 προς την 20 Ιουλίου — δυόμισυ περίπου η ώρα — αλλά δεν είχ' άποκαιμηθεί ακόμη. (Κοιμομαι πάντα πολύ άργά, γιατί τη νύχτα βρίσκω περισσότερη ήσυχια να εργάζομαι). Μια στιγμή, που «οι φτερούγες του Ύπνου χείδευαν τα κλειστά βλέφαρά μου», μου φάνηκε πως κάποιος σκούνησε, κίπως άπότομα, το κρεβάτι μου. Τινάχθηκα, μα δεν είδα κανένα. Το σκούνημα όμως εξακολουθούσε και το κρεβάτι μου τρανταζόταν και χόρευε. Τότε κατάλαβα: το είχε άρπάξει το άόρατο και φοβερό χέρι του δαίμονα, του Σεισμού. Ανακάθησα άνήσυχος, φοβισμένος. Όταν άρχιζη μια δόνηση, κανένας δεν έφερε πως θη τελείωση. Θα δυναμώνη; Θα δυνατίζη; Θα πάψη, γρήγορα; Θα βαστάξη πολύ; Θα γκρεμίση και το σπίτι; Αυτό άρχισα να φοβούμαι σιδρά, γιατί η δόνηση εκείνη δεν είχε τελειωμό. Όχι πια το κρεβάτι, αλλά η κάμρα ελη, το σπίτι ελόκερο, τρανταζόταν. Άκουγα ένα φοβερό θόρυβο, άπαισιους κρότους, τριξίματα από πόρτες και παράθυρα, ενώ από το ταβάνι, από τους τοίχους, έπεφταν ξεφτίσματα, σκόνης και πετραδάκια... Ήμουν πια έτοιμος να πεταχθώ έξω να κατεβώ τη σκάλα, να βγω στο δρόμο, αν πρόφτανα να... γλυτώσω. Εύτυχώς, ύστερ' από εφτά-όχτώ δευτερόλεπτα, η δόνηση άρχισε να δυνατίζη. Και σιγά-σιγά, κρεβάτι, κάμρα και σπίτι στάθηκαν άκίνητα. Ο σεισμός είχε πάψει.

Άλλά ήταν μεγάλος. Ο πιο μεγάλος χωρίς άλλο, σ' ένταση και σε διάρκεια, απ' όσουε ένοιωσα ποτέ όχι στη ζωή μου—ά, στη Ζάκυνθο έχει κάνει πολύ μεγαλύτερους, καταστρεπτικούς—άλλά στην Άθήνα. Και δόντεψχ κι' εγώ να το πάθω σαν τον Ζακυνθινό εκείνο που, σ' ένα σεισμό σαν καληώρα, θύμωσε έπιτέλους με... τον Άγιο που παρακαλούσε. Το άνέκδοτο είναι πολύ νόστιμο: Μόλις άιστάνθηκε το σεισμό, ο Ζακυνθινός φώναξε παρακλητικά: «Πάψε, Άγιέ μου!» Όσο εξακολουθούσε ο σεισμός, εξακολουθούσε κι' εκείνος να φωνάζη, ελοένα όμως άπαιτητικώτερα: «Πάψε!... Πάψε!...». Στο τέλος έχασε την ύπομνη, και φώναξε με θυμό: «Πάψε λοιπόν, Άγιέ μου!». Και καθώς έπεφτε πάνω σ' ένα τραπέζι, από ένα πολύ δυνατό

τράνταγμα, πρόσθεσε: «Ά, μα θα τα χαλάσουμε! Δεν είπαμε κι' έτσι!» Έ, αυτό το άμίμητο «δεν είπαμε κι' έτσι», θυμήθηκα κι' εγώ προχτές. Ο σεισμός, για την Άθήνα, το παράκανε. Έμοιαζε πια με... Ζακυνθινό. Λίγο ακόμη και θάχαμε κι' εδω δυστυχήματα όμοια με του Όρωπου και της Μαλακάσας. Και έχετε ποιά ήταν η μεγάλη μου έκπληξη το πρωί: Νάκούω ανθρώπους να μου λένε πως... δεν ένοιωσαν καθόλου αυτό το φοβερό σεισμό της νύχτας! Πολλοί, αλήθεια, που εκείνη την ώρα κοιμόνταν, δεν ζύπνησαν ούτε στιγμή. Άλλοι είδαν στον ύπνο τους πως... κάποιος τους σκουντούσε. Κι' άλλοι που βρέθηκαν στο δρόμο, εξακολούθησαν να περπατούν χωρίς να καταλάβουν πως το έδαφος έχόρευε κάτω από τα πόδια τους. Δεν είναι περίεργο;

Την Άλλη φορά λέγαμε για τα προγνωστικά του καιρού. Του σεισμού

είναι χίλιες φορές πιο άμφίβολα. Κα' νένας σεισμολόγος δεν ξέρει να πη αν ένας μεγάλος σεισμός που έγινε, σαν αυτόν που κατέστρεψε ένα μέρος της Άττικής, θα είναι ο πρώτος κι' ο τελευταίος — για μια περίοδο τουλάχιστο από πολλά χρόνια — η θάχη γρήγορα και συνέχεια καταστρεπτικώτερη. Το συμπέρασμα του σεισμολόγου κ. Κρητικού ήταν πως ελο μπορούμε να τα φοβούμαστε, κι' ελο να τα ελπίζουμε... Το βέβαιο είναι πως κακό άγούρι μας ξεφύτρωσε. «Βατίνα» σεισμού στην Άττική ήταν άγνωστο πράγμα από πολλούς αιώνες, και γι' αυτό έλεγαν με τόση πεποίθηση πως η κλασική μας χώρα, μ' ένα Παρθενώνα όρθιο από τα 400 προ Χριστού, είναι άσειστη. Να τώρα που σείεται κι' αυτή. Κι' ο Θεός να βάλη το χέρι του. Άλλ' άφουδ κ. Κρητικός λέει πως μπορούμε και να ελπίζουμε, ως ελπίζουμε.

Σας άπαράχομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

15'

Άλλά λίγο τον ένοιωζε τον Κωστάκη για τον κόσμο. Έξακολουθούσε νάντιστέκεται σαν άγριοκάτσικο που το τραβούν απ' τα κέρατα για να το κλείσουν στο μαντρί. Μα η Μαριγώ δεν έχωράτευε. Κατάφερε να τον τρα-

βήξη ως το δρόμο που ήταν το σπίτι του γιατρού. Κι' εκειήτου' είπε: — Σύχασε! Φτάσαμε, νά.

Ο Κωστάκης είδε μπροστά του μια κόρτα με μια μεγάλη μπρούτζινη πινακίδα που έγραφε: «Α. Τανάλιας, δοντιατρός διπλωματούχος των Παρισίων». Κι' από το φόβο του, σκέφθηκε νάλλάξη τρόπο: Ήσυχασε, γέλασε κι' είπε:

— Τι περίεργο! Μόλις αντίκρυσα την κόρτα του γιατρού, το δόντι μου πέρασε. Δεν έχω τίποτα, Μαριγώ μου. Άς γυρίσουμε στο σπίτι.

Μα ναι! βρήκε κι' άνθρωπο να τον πιστέψη... — Άλλου αυτά! φώναξε η Μαριγώ. Το λες για να με γελάσης, μα εγώ δεν γελιέμαι. Έμπρός! Μέσα κι' άπάνω!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΑΛΠΟΧΩΡΙ — ΠΥΡΓΟΣ ΣΤΑΛΑΜΙΔΑΚΗ — Σίφουνας (Β' Βραβείον)

κι' άδειασε επάνω ελο το καλαμάρι. Τη στιγμή εκείνη η Μπέκυ έρριξε από το παράθυρο μια ματιά για να ιδη τί γινόταν μες στην τάξη και τα είδε όλα. Δίχως να μαρτυρήση τίποτε έφυγε τρέχοντας. Τραβούσε κατά το σπίτι του Τόμ με το σκοπό να του μαρτυρήση όλα. Έκείνος βέβαια θα της το χροστούσε χάρη και όλα θα γινόταν πάλι όπως πριν. Μα πριν να κάνη τον μισό δρόμο άλλαξε απόφαση. Η ανάμνηση του φερσίματος του Τόμ απέναντί της, ήταν αυτή είχε κάνει λόγο για το πίκ-νίκ της της ήρθε ζωντανή στο νοῦ και την έκανε να κοκκινίση από ντροπή. "Οχι, θα τον άφηνα να τραβήη τα μαλλιά του για το καταστραμμένο του αναγνωσμάτριο και θα τον μισούσε και θα τον περιφρονούσε σ' όλη της τη ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ο Τόμ πήγε στο σπίτι του γεμάτος μελαγχολία και με τα πρώτα λόγια που του είπε η θεία του, κατάλαβε ότι δεν είχε να περιμένη παρηγοριά απ' αυτήν :

— Τόμ, θα είχα μεγάλη διάθεση να σε γδάρω ζωντανόν.

— Γιατί, θείτσά μου, τί έκανα ;

— Και το ρωτάς ακόμη ; Που φάνηκα τόσο κουτή κι' έτρεξα μ' όλα τα γερμάτά μου στην κυρία Χάρπερ, για να της διηγηθώ εκείνο το όνειρο που μου είπες, και να της αποδείξω πως τα όνειρα δεν είναι τόσο άνοητα όσο λέει πάντοτε, κι' εκείνη βάζει τα γέλια και μου λέει πως ό Τζέι της φανέρωσε πως εκείνο το βράδυ ήσαν εδώ και τα είδες και τα άκουσες όλα με τ' αυτιά σου. Μα την αλήθεια, Τόμ, δεν ξέρω τί θ' απογί-

νει με σένα ; Γίνομαι έξω φρενών όσο συλλογίζομαι πως μ' άφησες να πάω στην κυρία Χάρπερ και να γίνω ρεζίλι, ενώ μ' ένα λόγο σου μπορούσες να με σταματήσης.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΠΟΤΕ ΠΙΑ!

"Απ' την αγήνη όρθοί στην προκυμμία, "Όλοι μαζί έπροσέμενε νάοθθ Τό πλοίο που είχε καιρό ξενιτευθεί, Νά ύψωση τη γαλάζια του σημαία...

"Ο ήλιος μόλις είχαν ανατείλλει Και πέρα στον ορίζοντα ο καπνός Μας έδειχνε πως είναι ο γυρισμός Κι' έφερνε τη λαχάρα μας στα χείλη...

Χαρούμενα χαλοόσεν η φωνή σου, Κι' ως έρχινες την άγκυρά σου όρθθ Σου λάτρευτοῦ νηοῦ σου το βυθό, Πληθος χυθήκαν έξω οι άνθρωποι σου.

"Ω, έσεις καρδιές που έπλάτυνε η χαρά σας,

Κι' άγκάλες που έσυσιπασε από φως, Μητέρες που σάς ήρθαν τή παιδιά σας, Κι' άδέρφια που σάς ήθε ο άδελφός...

Νά φεύγετε σάς βλέπω προς την πόλη Με κάποιον στο πλευρό σας λατρευτό, Κι' εγώ κρατώ το στόμα μου κλειστό Και μια θλιμμένη έκείσε έγινα όλη...

Μάτια τα χείρα απλώνω στον άγέρα, Θέλω ν' άκούσω μια φωνή δειλή «Παιδί μου άγαπητό» να με καλεί Κι' εγώ να πώ «Καλώς ήλθες, Παιέρα!»

Κι' έκεινα καρφωμένη εκεί θ; το βράδυ Κοιτώντας μ' άγονία περισσή "Ίσως και ν' άγογούρησε έσύ Στο πλοίο μέσα—κι' ήθε το σκοτάδι Κι' όλα τα εκάλυψεν η συννεφιά...

Γυρνά να φύγω... Πέλαγο βαθύ, Θά τον ιδώ ποτέ να ξαναρθή; Κι' ως άνηχεί το κουρασμένο βήμα, Πάει κι' όρχεται στην άμμουδιά το κύμα Σάν να μου λήη θλιμμένα : «Ποτέ πιά!»

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ (Από τα «Τραγούδια του πατέρα μου»)

— "Οχι ! Όχι ! δέ θέλω !

— Εγώ θα σε κάμω να θέλεις.

Ο Κωστάκης ξανάρχισε την αντίσταση. Και τότε η Μαριγώ τον σήκωσε στα χείρια, τον έμπασε στο σπίτι, τον ανέβασε σηκωτό τη σκάλα και τον πέταξε οά σακκι στο μεγάλο χώλλ, όπου περίμεναν οι πελάτες τη σειρά τους.

Ήταν ένα σωρό άνθρωποι, άλλοι όρθοί, άλλοι καθισμένοι, μερικοί μαντυλοδεμένοι, μπαμπολωμένοι, άντρες και γυναίκες, που βογγούσαν. Πονούσαν οι δύστυχοι, και το γιατρό, που ο Κωστάκης τον φοβόταν, αυτοί τον περίμεναν οά σωτηρία...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Φυσικά τώρα που είχε γίνει μέγας και πολύς, θά ήθελε να φιλιώσουν πάλι, μα άς περιμένα. Και να-το, ήθε. Ο Τόμ έκανε οάν να μην την ειδη. Πήγε μαζί με μια παρέα από άλλα αγόρια και κορίτσια και άρχισε ζωηρή κουβέντα μαζί τους. Η Μπέκυ προσπάθησε να προσελκύση με κάθε τρόπο την προσοχή του και οάν ειδη πως δεν το κατάφερνε, πήγε προς το μέρος του και φώναξε, οε μια συμμαθήτριά της.

— "Ω Μαίρη "Ωστεν, γιατί δεν ήρθες χθές στο Κυριακάτικο σχολείο ;

— Πώς ! ήρθα, δεν με είδες ;

— "Οχι, δεν σε είδα. Και ήθελα ξέρεις να σου πώ για το πίκ-νίκ.

— Για το πίκ-νίκ ; Ποιός θα το δώση ;

— Εγώ, μου έδωσε η μαμά την άδεια.

— "Α, τί ώραία. Έλπίζω πως θα μ' άφήση να έρθω κι' εγώ.

— Και βέβαια. Μου είπε να καλέσω όποιον θέλω και σένα θέλω να σε καλέσω.

— "Α, τί γλέντι θα γίνη ! Θα καλέσης όλα τα κορίτσια και τ' αγόρια ;

— Ναι, όλα είναι φίλοι μου, ή θέλουν να γίνουν.

Μ' αυτά τα λόγια έρριξε πάλι μια κρυφή ματιά στον Τόμ, μα εκείνος είχε πιάσει ψιλή κουβέντα με την "Αννα Λώρεντς και της διηγόταν πως ένας φοβερός κεραυνός έκανε κομμάτια την πελωρία ουκαμινιά όπου κοιμόνταν ενώ αυτός βρισκόταν μόλις δυο βήματα παραπέρα.

Νάρθω κι' εγώ; είπε η Γκραίου Μίλλερ.

— Και βέβαια.

— Κι' εγώ ; είπε η Σάλλυ Ρότνερς.

— Κι' εσύ.

— Κι' εγώ, κι' ο Τζέι ; ρώτησε η Σούζη Χάρπερ.

— Και σείς βέβαια.

Κι' έτσι καθέξής όσπου ελοι από την παρέα εξήτησαν και πέτυχαν να προσκληθουν εκτός από τον Τόμ και την "Αννα. "Όστερα ο Τόμ, γύρισε να φύγη, ψυχρός κι' άδιάφορος και πήρε και την "Αννα μαζί του εξακολουθώντας να της κουβεντιάξη.

Της Μπέκυ τα χείλη άρχισαν να τρέμουν και δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της. Προσπάθησε όμως να τα κρύψη όλα αυτά γελώντας ψεύτικα και μιλώντας με τη μια και με την άλλη, ώστόσο της είχε κοπελ πιά κάθε διάθεση για το πίκ-νίκ. Μόλις μπόρεσε ξεγλύστρησε από τους άλλους, κρύφτηκε οε μια γωνιά και έ-

κλαψε με την καρδιά της. Μ' αυτό τον τρόπο ξεθόμωσε. Στο μεταξύ χτύπησε ο κώδιαν. Τίναξε τις κοιτίδες της, σκούπισε τα μάτια της και με μια εκδικητική λάμψη στα μάτια πήγε στην τάξη έχοντας παρμένη την απόφασή της.

Στο διάλειμμα ο Τόμ έκανε πάλι παρέα με την "Αννα Λώρεντς και κάθε τόσο γύριζε και κοίταζε να ιδη που βρισκόταν η Μπέκυ. Την έφαχνε με τα μάτια του, μα δεν στο τέλος την ανακάλυψε το ήρθε ψυχρολουσία. Καθόταν σ' ένα μπάνκο πίσω από το σχολείο μαζί με τον "Αλφρέδο Τέμπλ και κοίταζαν κι' οι δυο τους ένα βιβλίο με ζωγραφιές. Το αίμα άνέβηκε στο κεφάλι του Τόμ. Πως μισούσε τώρα τον έαυτό του που είχε κλωτσιώσει την ευκαιρία που του είχε δώσει η Μπέκυ για να φιλιώσουν πάλι ! "Εστώλισε τον έαυτό του με τα χειρότερα επίθετα, που του ήρθαν στο μυαλό. Το έρχόταν να κλάψη από τη φούρκα του. Η "Αννα εξακολουθούσε ένθουσ ασμένη τη φλυαρία της μα η γλώσσα του Τόμ είχε κολλήσει στο στόμα του και καλά-καλά ούτε άκουγε τί του έλεγε. Στο τέλος η πολυλογία της "Αννα του κατάντησε πιε άνυπόφορη. "Αδικα προσπαθούσε ο Τόμ να της δώση να καταλάβη πως είχε διάφορες δουλειές και πως έπρεπε να την άφήση για να τις τελειώση. Στο τέλος άναγκάστηκε να της το πη καθαρά και εάστερα και την άφησε στα κρύα του λουτρού.

— Νά ήταν τουλάχιστον κανένα άλλο παιδί, έλεγε καθώς έφευγε, τρίζοντας τα δόντια του από τον θυμό του. Μα δεν βρήκε να πιάση κουβέντα παρά με τοῦτο τον λιμοκοντόρο που νομίζει πως επειδή ντύνεται και στολίζεται οάν τη μαίμου είναι καλύτερός μας. "Ένοια σου όμως, κύρ-λιμοκοντόρε μου. Σου έδωσα και κατάλαβες την πρώτη ημέρα που ήρθες εδώ, τώρα θα σου δώσω άλλες τόσες και περισσότερες. Κοίταξε να μη πείσης στα χείρια μου, κακομοίρη, θα σε πιάσω και θα σου...

Και με τα λόγια αυτά άρχισε να κάνη χειρονομίες οάν να έβερνε, ένα φανταστικό παιδί. Γρονθοκοπούσε τον άέρα, κλωτσούσε την άμμο και την έκανε να σηκώνεται οά σύννεφα.

— Νά και τούτη ! Νά κι' αυτή δική σου. "Ε, σ' άρπείσι τώρα ; Θα πης φτάνει ; Θα πης ; Τράβα τώρα και κοίταξε άλλη φορά να μην ξαναδρεθής στον

"Η θεία διάβαζε κλαίγοντας τα όρνιθοσκαλίματα που είχε κάνει ο Τόμ πάνω στη φλούδα».

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Βλ. Διάπλαση τοῦ 1937, φυλλ. 32)

Αξιός ὁ Διαγωνισμός ἦταν ἀποτυχία σωστή. Ἐνῶ ἄλλες φορές ἡ συμμετοχὴ τῶν παιδιῶν στὸν Διαγωνισμό Φωτογραφίας ἦταν μεγάλη καὶ ἀπὸ χρόνου σὲ χρόνον γίνονταν ὄλο καὶ μεγαλύτερη, τὴν τὴν φορὰ μόνον 8 παιδιά ἔλαβαν μέρος, μὲ μιά φωτογραφία τὸ καθένα. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶναι πὼς τὰ παιδιά αὐτά, εἴτε ἐπειδὴ δὲν κατάλαβαν τί τοὺς ζητούσαμε, εἴτε ἐπειδὴ δὲν τὰ εὐκόλυνε τὸ θέμα, εἴτε ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πρόχειρο δ.ν. ἀνταποκρινόμενα μὲ τὴν προκήρυξη, ἔστειλαν φωτογραφίες ἐντελῶς ἀκατάλληλες καὶ ἀσχετες. Ἡ προκήρυξη ἔλεγε καθαρά: Ἐνα ἀγροικὸ σπιτάκι στὴν ἀνάγκη (μόνο τότε δηλ. ποὺ δὲν θὰ εἶναι πρόχειρο τὸ ἀγροικὸ σπιτάκι, τὸ χωριότοσπιτο) στελεάζετε καὶ μιά μικρὴ βελίτσα. Λοιπὸν ὁ Σίφουνας, ἀντὶ γιὰ ἀγροικὸ σπιτάκι ἔστειλε ἕνα καλὸ κἄστρο, τὸν κύριον Σταλαμιδάκη στὸ Ἄλποχόρι τῆς Πελοποννήσου ἢ Ἐδάννα ἔστειλε τὴ Βίλλα Ἰαλαίνης τῆς Θεσσαλονίκης ἢ τὴν Ὀλυμπιάδα ἔστειλε τὸ σπίτι τοῦ βασιλικοῦ κτήματος τῆς Ναούσης καὶ ἡ Χαροαγῆ τῆς Νεϊότης ἔστειλε μιά καλοκαιρινὴ κατασκήνωση ἀποτελούμενη ἀπὸ τρεῖς κἀνινες σκηνές!

Μὰ καὶ ὡς φωτογραφίες ἂν τις πύρουμε, ὑστεροῦν πολὺ. Τὸ Ἄνθος τῆς Αὔρας ἔστειλε μιά «ἀγροειδέα» παρμένη στραβά, χωρὶς κανένα φόντο, χωρὶς ἀέρα διόλου, ὅμοια μὲ ἕκείνα τὰ σπιτία ποὺ βάζουν οἱ μεστῆς στὶς ἀγγελίες τους. Κι' ὅμως μισοφανταίνεται στὴν ἀρχὴ ἕνα μεγάλο πηγάδι καὶ μαγεύονται καὶ καὶ δέντρα ποὺ, ἂν φωτογραφίζονταν μαζὶ, θ' ἀποτελοῦσαν ἕνα ὄμοιο πλαίσιο. Στὴ φωτογραφία τῆς Ἰα' Ὀλυμπιάδος δὲν βλέπουμε παρὰ μόνον τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τίς κορυφές τῶν δένδρων ποὺ φεύγονται πρὸς τὰ πίσω. Οἱ σκηνές τῆς Χαροαγῆ τῆς Νεϊότης ἔχουν πολὺ λίγο φόντο καὶ αὐτές, εἴτε ὅστε τὸ δάσος δὲν φαίνεται καθόλου. Ἐπὶ πλέον ἡ πλάκη ἔχει πάρε φῶς ἐπάνω. Ὁ Γκάλλικ ἔστειλε ἕνα σπιτί μᾶλλον σύμφωνα μὲ τὴν προκήρυξη. Ἡ φωτογραφία ὅμως εἶναι παρμένη σὲ ὄρα ἀκατάλληλη. Τὸ σπιτί ἔχει φῶς καὶ τ' ἀμείλια, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ πρῶτον ἐκτελεθ, εἶναι ἐντελῶς σκοτεινὰ καὶ δὲν ξεχωρίζουν διόλου. Ἐπίσης τὸ σπιτί δὲν φαίνεται τὴ μέση τῆς φωτογραφίας μὲ εἶναι ἐντελῶς ἀριστέρα. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ Δόνικαν. Ἐδῶ τὸ σπιτί εἶναι ἐντελῶς δεξιὰ καὶ παρμένο ἀπὸ ὄψη ἐντελῶς ἀκατάλληλη ποὺ δὲν τὸ κολακεύει διόλου. Τὸ πρῶτον ἐκτελεθ ποὺ δὲν φαίνεται σκεδόν ὅλη τὴ φωτογραφία. Σὲ καλὴ θέσιν καὶ ἀπὸ ὄψιν ἀποστασιοῦ εἶναι φωτογραφισμένο τὸ σπιτάκι τοῦ Ναυάρχου Νέλιου. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ κερδίσει πολὺ ἂν βρισκόταν ἐντελῶς στὰ κέντρο. Ἐπιπλέον ἡ μηχανὴ ἔχει κουνήσει καὶ ἡ φωτογραφία εἶναι θαμπή, καὶ ἡ πόζα χρειαζόταν νὰ κρατήσῃ λίγο ἀκόμη, γιατί εἶναι σχεδόν χωρὶς καμμία σκιά. Ὁ φωτογραφία, πολὺ ὄραία τῆς Ἐδάννας φαίνεται περιφρῆμος, φόντο καλὸ, ἀπόσπασιν ὑπολογισμένη ὄραια

πρέπει. Καλύτερη ὅμως ἀπ' ὅλες τίς φωτογραφίες εἶναι τοῦ Σίφουνας. Δὲν φαίνεται πολλὰ παιχνίδια μὲ τὸ φῶς, σκιά δὲν φαίνεται πούθεν, ἀλλὰ τὸ κἄστρο καὶ ἡ ὄψη διακρίνονται ὡς τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες, ἡ δὲ χωριότητα μὲ τὸ παιδάκι τῆς καὶ τίς κότες χαρίζουν πολὺ στὴ φωτογραφία καὶ τῆς δίνουν ζωή. Συνιστῶ στὸ Σ. νὰ κἀνῃ μιά καλὴ μεγέθυνση αὐτῆς τῆς φωτογραφίας. Ὁ ἀποκτήσῃ ἕνα πίνακα κατὰλληλο γιὰ κορνιζάρισμα.

Ἐἶχα ζητήσει καὶ μιά μικρὴ περιγραφὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ἔδῶ ἀπόλυτη παρεξήγηση. Ἄλλα παιδιά ἔστειλαν τὸ ἴστορικὸ τοῦ σπιτιοῦ ἄλλα, περιγράφουν τὴ θέα πὺρ φαίνεται ἀπὸ τὰ παράθυρα. Ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες εἶναι τοῦ Ναυάρχου Νέλιου.

- ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σίφουνας [18Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναύαρχος Νέλιου [16Ε] Ἐδάννα [16Ε].
Ἐπιπλέον, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Δόνικαν, Γκάλλικ, Χαροαγῆ τῆς Νεϊότης, Ἄνθος τῆς Αὔρας, Ἰα' Ὀλυμπιάς.
Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 282ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προσθέντος τὴν 2 Ἀπριλίου 1937 πρὸς ἐπίσημον τῶν Ἀδελφῶν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουλίου, καὶ Ἰουλίου 1937 δημοσιευθειῶν 235 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς ἐπιδείξεις ὀρθῶς λύσεις, ὁ δευτέρος τὰς ἐπισημασμένας καὶ ὁ τρίτος τὰς ἐπισημασμένας ἑπισημασμένας, συμφωνίως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ Ἰσοτίμοι ὄλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλάσος, καὶ νὰ χορηγήσων, ἐντός τριμήνου τοῦ πρῶτον σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα σπονδήριον θέλοντες τὸν «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1937 (Β' Περίοδος) μὲ ἐκπτώσιν δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσων δμοιον Τόμον μὲ ἐκπτώσιν δέκα (10) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἐκπτώσιν πέντε (5) δρ. (ἴδου καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β' § 6 καὶ 7).

- ΜΕΓΑΛΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν στὰ λυσήματα τοὺς ἄλικιαν).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλένη Μ. Καραγιάνου, 211, 22, 9.
Ἰσοτίμοι: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 228, 23, 9. Ἀνθρωπάκος, 224, 23, 9.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροζελάνττα, 201, 21, 9. Πάβλια, 197, 20, 9.
Ἰσοτίμοι: Τσιάριβιτς, 195, 20, 9. Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, 205, 21, 9.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μενεξεδέμιο Δελιδνὸ, 176, 18, 8. Βιργίλιος, 178, 18, 9. Φρανσίντα, 182, 19, 9.
Ἰσοτίμοι: Γκάλλικ, 183, 17, 8.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Παιχνιδάρα, 134, 14, 6. Κίτρινη Ἀράχνη, 124, 13, 7. Ἀνδριωτάκι, 129, 13, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νικόλ. Α. Βα' Λετοπούλος, 3, 1, 1. Λοξίας, 88, 9, 4. Μερσεντιός, 53, 6, 3. Μιχαὴλ Στρογγάκος, 64, 7, 4. Χριστιάννα, 30, 1, 1. Γ.Χ. Χα' ραλάμπος, 97, 10, 5. Τυρκαίος, 53, 6, 2. ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σκυριανό-πουλο, 198, 20, 9.
Ἰσοτίμοι: Ἀχιλλεύς, 179, 18, 9. Ἀ' πλὴ Ζωή, 224, 23, 9. Ὑποπλοίαρχος Κριστιαν, 178, 18, 9. Νικόλ. Α. Κόμ' βος, 170, 17, 9. Αἰῶνος, 216, 22, 9. Ἀτιπὲ Ἰοάν, 224, 23, 9. Ἡλιοπερίχνη, 212, 22, 9. Βύρων Γ. Νικηφορίδης, 198, 20, 9. Ἀργανιάν, 188, 17, 9. Ἀραγῆς Ἡρώς, 209, 21, 9. Δημήτρα Πουλιτση, 184, 19, 9. Σίφουνας, 231, 22, 9. Βαρθόλος Δε' λακάρτσος, 200, 20, 9. Δοξασμένο Ἀκροατήρι, 209, 21, 9. Ὄρεινός Κερκί' ρας, 181, 19, 8.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρελιω' τάνι, 162, 17, 9. Δοχαγός Ριχτόφεν, 155, 16, 8.
Ἰσοτίμοι: Μικρούλα Τριταλά, 154, 16, 8.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δεβενιόπουλο, 184, 14, 9.
ΕΠΑΙΝΟΣ: Τιτάν, 89, 9, 7.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀλεξάνδρα Ἀραβαντινοῦ, 9, 1, 3. Ζακυνθινόβλα, 23, 3, 2. Σωματοφύλαξ, 23, 3, 2. Ηει' ρακ ἠλιον, 63, 7, 3. Διασθεῖα Πακαστρά' του, 58, 5, 3. Πικροδάφνη, 28, 3, 2. Γλαυκώπις Ἀθήνη, 8, 1, 1. Καραυνός, 27, 3, 5. Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, 63, 7, 4. Κόρθιον τῆς Ἄνδρον, 5, 1, 1. Εἰρηνικός, 47, 5, 2. Ἡρωϊκὴ Κυκρο' πουλα, 1, 1, 1.

- Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ
Παρακαλῶ πολὺ ὄλους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴν τους νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ἀπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ' τες εἶναι ὁ μόνος μόνος πόρος ἢ καθυστερημένη ἐπιμένοντες δυσκο' λύνει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀ' παιτεὶ ὄχι μόνον μεγάλους κό' πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσπελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Τῆς Β' Περιόδου (1894—1937), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 44 τόμους ὑπάρχουν οἱ 43 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαχθῆναι). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) δρχ. 80. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936 καὶ 1937 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 644) δρχ. 110.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστον τόμον προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ἀραφορκαὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 ἐπίσης ἀραφορκα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ

Ἀθήνα 42 ὁδὸς Ἐδριπίδου τὴν 26 Ἰουλίου 1938

ΤΟ ἐρχόμενο φυλλάδιον, πρῶτον τοῦ Ἀδ' γούστου, θὰ εἶναι ὡς ἐσκαπέλιδο. Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἄλλην τοῦ ὄρατα ὄλη, θὰ ἔχῃ καὶ ἀρ' κερτὴ Συνογραφεῖα Συνδρομητῶν—στὰ τελευταία φυλλάδια, μὲ τοὺς Διαγωνισμούς, δημοσιεύσαν λίγη καὶ ἐπὶ σημερινῶ καθό' λου—καθὼς καὶ τὴν προκήρυξη τοῦ ἀκόμα Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν.

Μὲ χαρὰ βλέπω τὴ μεγάλη ἐπιτυχία ποὺ ἔχει τὸ βιβλίον τῆς κ. Αἰλας Καρακαλίου-Καρανικόλα, τῆς ἀγαπητῆς μου συνεργά' τριας, «Θεῖατο γιὰ μεγάλα παιδιά». Ἄπο τὸς ἔγραφα γι' αὐτὸ ὅταν βγῆμα. Ἄπο τότε δημοσιεύθηκαν πολλὰς ἐπισημασμένας κριτικῆς, ἀπὸ τοὺς κκ. Τέλλον Ἀγραν, Χ. Ἀγγελομάτην, Γιάννην Σιδέρην, Β. Ἡ' λιάνην καὶ ἄλλους.

Σὲ συγχάρω γιὰ τὴν προεδοσμένη, Κυ' ματίτσοια Κεανόλεσσα, καὶ δὲν ἀμφι' βάλω πὼς καὶ ὁ βαθμὸς θὰ εἶναι ἱκανο' ποιητικῶς. Πραγματικῶς ὄραία ἡ σχολικὴ σὰς γιορτῆ. Ἔγρα σὲν αὐτὰ ποὺ παιχθῆ' καν σ' αὐτὴν ἀπὸ μαθητῆς καὶ μαθητριάς—«Ἀρχοντοχωριάτης» π. χ.—δυσκόλα θὰ παίζονταν καὶ ἀπὸ μεγάλους. Καλὴ πρό' δο καὶ στὰ γαλλικά μὲ τὴν καινοδοξία θα' οκάλα. Χαίρεται μὲ καὶ ἀπὸ τὸν κ. Φαί' δωνα.

Τῆ «Μητριά» τοῦ κ. Σαποπούλου, Ἡ' λέκτρα, μαρτυροῦσε βέβαια νὰ τὴ διαβάσῃ, εἶναι ὅμως ἀπὸ τὰ πρῶτα τὸ ἔργα, καὶ ἀπὸ καθαρῶτερα γραμμῆν, ἐπιμένως ὄχι ἀπὸ τὰ καλότερα. Δὲν ἀναφέρεται ἂν ἔνα γυρῆς ἢ ὄχι ὁ Παύλος, γιατί θάταν περι' ριττὸ. Αὐτὰ ἀφίνονται πάντα στὴ φαντα' σία τοῦ ἀναγνώστη. Ὅσο γιὰ τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακες», εἶναι κλασσικὸ ἔργο καὶ διαβάσεται καὶ ἀπὸ ἕνα κοριττὸ τῆς ἡλικίας σου. Εἶναι τριλογία: «Τρεῖς Σωματοφύ' λακες», «Μετὰ 20 χρόνια» καὶ «Ὁ ὑπο' κῆμης τῆς Βραξελώνης». Ὅστε ζήτησε νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ τρίτον, γιὰ νὰ ἔξερῃ τὸ ὄνομα.

Μέγατα Φλόρη, εὐχαριστῶ πρῶτα-πρῶ' τα ποὺ ἐπρόσφερε γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς φίλης μαρ. Γιὰ τὰ 19 καὶ 20 τῶν διαγω' νισμῶν θερμὰ συγχαρητήρια. Πολὺ σπάνιο αὐτὸ τὸ 20 σπῆν ἄλγεςδρα. Ὅσο γιὰ τὸ ψευδώνυμό σου, βέβαια ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἑλληνικόν, γιατί Μέγατα εἶναι ὁ μύρτος, ἡ μυρτιά, καὶ Φλόρα ἡ θεὰ τῆς ἀνθηρῆς ἂν καὶ αὐτὴ εἶναι λατινικῆς καταγωγῆς, γιατί ἑλληνικά εἶναι χλωρίς. Μὲ τὸ ἀντίθετο τοῦ βραβείου σου καὶ τὸ συμ' κλήρωμα δημοσιεύσασ τὴν Ἀγγελία.

Μοῦ φαίνεται, Κάου-Μπῶ, πὼς ἀπάν' τρησα καὶ στὸ προηγούμενον γράμμα σου. Ὅλες αὐτῆς τίς ἀπορίες ποὺ ἔχεις, θὰ σοῦ τίς ἐξηγήσω ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ποὺ σοῦ συσταίνω νὰ γοράσῃς. Ἐκεί ὄλο' ελεπες πὼς τὰ κομματὰ γιὰ τὴ Σελίδα Συνογραφικῆς γράφονται χωριστὰ καὶ ὄχι στὸ ἴδιο χαρτὶ τοῦ γράμματός σα συνέχεια. Αὐτὸ θάταν λόγος νὰ πορροῦσε τὸ «Ναυό' γιό» σου. Κάνω ὅμως ἐξάρτηση ἐπειδὴ, γιὰ πρῶτον, εἶναι πολὺ καλὸ καὶ μὲ μικρὰ διορθώματα, θὰ τὸ δημοσιεύω—ἐννοεῖται μὲ τὴ σειρά του. Χαίρεται μὲ καὶ ἀπὸ τὸν κ. Φαί' δωνα, Πέρασε τὸ πῶδι.

Πολὺ λυπηθῆκα ποὺ μοῦ γράψεις ἀπ' τὸ κρεββάτι, Μαντάμ ντὲ Ζελά, ἀλλὰ ἐλπίζω ἢ ὑπερκόπωση αὐτὴ νὰ ἦταν περαστική. Ἐχῆς δίκιο, τὸ ταλέντο» ἄδεν ἐσφο' τρῶνται», δὲν ὑπάρχει ὅμως, «καλλιπρῆσι' ται». Ἄρα μοῦ στείλες κανένα κομματὶ θὰ καταλάβω ἂν ὑπάρχει καὶ ὄλο' ὄνομα, ἂν καὶ τὰ γράμματά σου μὲ κάνουν νὰ τὸ ὑπο' βῶμα. Θέλεις γραφολόγο, νὰ σοῦ κρι' νω ἀπὸ τὸ γράμματό σου καὶ νὰ σοῦ λέγῃ τὰ ἐλαττώματά σου, γιὰ νὰ νὰ τὰ διορθώσῃς; Καὶ ποῦ νὰ τὸν βρῶ; Ἄν ἔξερῃ κανένα καλὸ, μοῦ τὸν συσταίνεις.
Καὶ σὺ στὸ κρεββάτι, Ζαχαρούλα Κων' σταντάκη; Ἄς εἶναι, τώρα θὰ ἔγινες καλὰ καὶ θάταν στὸ χωριό. Ἐνέγραφα καὶ τὴν ἐξαδέλφη σου ποὺ ἔχει, φυσικά, ὄλο' τὰ δικαιώματα. Ἄλλὰ τί ὄληγες θέλεις νὰ σοῦ δώσω; Γιὰ τὴν συμμετοχὴ σου στὴν κληρονομία, νὰ πάρῃς καὶ νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ (μὲ τὰ ταχυδρομικά, δρ. 6). Εὐχαριστῶ γιὰ ὄλο' καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς, καὶ μάλιστα καθῆμα' χωριστὰ. Πρέπει ὅμως νὰ πάρῃς καὶ ψευ' δώνουρα.
Σανθὴ Ἑλληνοπούλα, Ἰωνία, Ἄρτε' Ἰοάν, Ἀρκάδι, Αἰὶνα Χάρη, Ναδάρη Κουκουριώτη, Μενεξέ, Ἀπτερος Νίση, Γελασιὸ Ἀντιπλοίαρχος, Κακόκοπος 33 καὶ Ἄδολφ—καλὰ μου παιδάκι, καὶ τὰ δικὰ σου γράμματά ἐδιδάσσα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, καὶ μοῦ κακοφαίνεται πολὺ ποὺ δὲν ἔχω χωρὶς, γιατί ἀναγνωρίζω πὼς ἀπαιτοῦσαν χωριστὴ καὶ ἔκτενη ἀπάντηση. Ἄλλὰ τί νὰ κόμω; Εἶναι ἴσα ἡ γραμ' ματοπλημμύρα! Ἄπο ἔξοδα μὲ γράμματά μὲ περιμένουν γιὰ τὸ ἄλλο φύλλο—φαντα' σθήτε! Ὅστε ὅταν μοῦ ἔναγράφῃς.

Χαριστῶ πολὺ) Τσελλῆν Νεότητα, Κε' ραλλωντοπούλαν κτλ. κτλ.
Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἰουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου.
458. Δεξιόχειρος
Κάποιο αἰσθητικὸν ὄργανον
Σὲ ὄρημα πᾶσι μικροσπῆ,
Ἀπὸ τὰ πῶ γνωσά,
Κι' ἔξοφνα πόλη γίνεταί
Σ' ἕνα νησί στὸ Αἰγαίον,
Μεγάλον καὶ ὄμοιο.
Δρ. Σουβῆλα

459. Στοιχειώδεις
Ἄν τὸ παιδί τᾶρενικόν
Ἀκέφαλον ἀπορεῖναι,
Τὶ ἀπροσδόκητον κακὸ!
Φαρμάκι θεὰ γίνῃ.
Διγενῆς Ἀκρίτας

460. Μεταγραμματισμός
Κάθε μεγάλου κεφαλή.
Κι' ὄχι τοῦ Ναπολέοντα μόνου,
Τὴν κάνω ἀπ' ὄ,τι εἶναι, βήτα.
Κι' ὄστερι λυμπερὸ πολὺ
Μὲ τοῦτο ἔγῳ σοῦ φανερώσω—
Παράξενον δὲν εἶναι, λύτα;
Διγενῆς Ἀκρίτας

461. Αἰνίγμα
Ἄνθος κοινὸ τὸ ἀρσενικὸν μου,
Ρέει νερὸ ἀπ' τὸ θηλυκὸν μου,
Καὶ κάλι τὸ ὀδοντοῦ μου
Ἄνθος, καθὼς τὸ ἀρσενικὸν μου.
Βασίλισσα Νεφερίτι

462. Ἀσπὴ
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἀθροικῆτορα τοῦ Βυζαντινοῦ (χαίρω πολὺ σὰς ἄρσαν οἱ Ἐκτακτοὶ Διαγωνι' μοι; ἢ Ἀγγελά ἔκανε δρ. 15, ὄστε πρῆ' πει νὰ στείλῃς ἀκόμα δρ. 3.) Κακόκο' πον 19 (κι' εἶναι νομίζω πὼς θὰ χάθησαν τὰ δικὰ σου τετραδία, ἀλλὰ γιατί ὄχι καὶ τὰ δικὰ σου; Ἐλάχιστοι εἶναι, ὄλο' ὄχοι, ἐκείνοι ποὺ δὲν ἀνταποδίδουν' συμφωνί' καὶ μ' αὐτὰ ποὺ λὰς γιὰ τοὺς ἐνομιαντες' περριμένω τώρα καὶ ἐκτενέστερον γράμμα σου) Ὀλιμμένη Μελωδιαν (ἔγῳ νομίζω πὼς πρέπει νὰ χαιρέσαι καὶ ἄπο ὄνομα πὼς δὲν πρέπει νὰ διασῆς καὶ μὲ στέλνῃς κομματὰ σου, γιὰ κανένα λόγο; θὰ τὸ δια' βῶμα αὐτὸ καὶ θὰ σοῦ πᾶ) Ἐδαγγελίαν Καλέντρη (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια γιὰ νὰ σοῦ ἐγκριθῆ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς δρ. 10.) Μαροῦτινο Σταφύλι (μπορεῖς νὰ στείλῃς γιὰ τὴ Σελίδα καὶ μετα' τῆς ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ στείλῃς μαζὶ καὶ τὸ πρῶτον—ἀντίγραφο, ἐννοεῖται—γιὰ νὰ κρι' νω) Ἐλλην' Ἀκίλλουλον (δικαιώ' τω σοῦ τὸ ψευδώνυμον ποὺ προταίνεις; ἔνα γράφῃς τὸ καθαρὸ καὶ στείλῃς μαζὶ δρ. 10) γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρισης) Μεγαλ' Στραγγῶφ (θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά' τους; ἀλλὰ γιατί τρία; ἕνα μόνον μποροῦ' σες νὰ στείλῃς, καὶ ἕνα μόνον θὰ σοῦ ἐγκρι' νω—ἂν, ἐννοεῖται, βρῶ κανένα καλόν) Ραμνοσίαν Ἀρτεμιν (ἔστειλεσα περι' μένω νὰ μοῦ ἔναγράφῃς καὶ ἐλπίζω, αὐ' τὴ τὴ φορὰ, μὲ μὴν ἔσχησῃ ὁ πρῶτος τὸ γράμμα σου στὴν τάση του...) Αἰὶνα Μα' ρεϊνάκη (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λό' για καὶ τὴν ἀνάγκη φίλῳ καὶ τὰ τρία ἀδελφάκια) Πηροῦν (ἔλαβα καὶ ὄ-

463. Κρυπτογραφικόν
128454878= Ἀρχαίος ποιητής.
26812848= Ἐργον τῆς Ὀδῆν.
37848 = Ὁ,τι ἔλαχθη.
4348 = Ὄσα.
523 = Στοιχειών.
62848 = Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος.
7728 = Ἐπίθετον.
846 = Ἡρώς κλασσικῆς γαλ. τρα' γιδίας.
Κατάκοπος 33

464—468. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀντιλλαγή ἐνὸς γράμματός εἰς ἄ' κάστην τῶν κάτωθι λέξων δι' ἐνὸς ἄ' λλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι' σθοῦν ἔνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ἀυδία, Ἄλις, σπῆρος, Μήδεια, τύφος.
Ἡλέκτρα

469. Ἀκροστιχίς
Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξων ἀποτελοῦν περιφρῆμον ποταμῶν τῆς Ἀσίας:
1, Πρῶτη τροφή 2, Πολύτιμος λί' θος 4, Μέγα κλάτος τῆς Εὐρώπης 4, Ἐκ τῶν ἐπτά μουσικήων 5, Προφήτης 6, Ἀρχαίος γεωγράφος.
Ἡλέκτρα

470. Μικτὸν
ἔς-αιε-κ-ε-πλμ-ησι
(Χρησμός) Στέλλα Νικολάντη

471. Γράφος
 λον λον τον
 λον λον τον τον
 τό λονλονλόν Νέυ ορ
 λον λον τον τον
 λον λον τον

Δροσόλια

Τίλος τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Ἀθῶνων. Ἀπό τοῦ προσεχούς ἀρχίζει νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φέλλ. 20.

252. Φεβίδας (Φι, Δίας). — 253. Μήλο. — κάμηλος. — 254. Ὁ Παῦλος, ἡ πύλη. — 255. Ἡ βάρκα κι' ὁ βαρκάρης. — 256.

257. ΣΑΡ- ΔΑΝΑΠΑ- ΛΟΣ (Ἄνδρος, ῥόπα- λον, Δαναός, νάρδος, Πά- δος, λάρος, ὁδός). — 258. — 262. Διά τοῦ Π: σό- λος, τόπος σκοπῆς, καρπός, πότος. — 263. ΝΙΡΒΑΝΑ (Νάξος, Πιθέριος, Μάρτιος, Κούβα, Τραϊανός, Θεοφανώ, φαρέτρα). — 264. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. — 265. Ἐστὶ δίχως ὀφθαλμὸς (ἐς τὴ Δίχ, εἰς οφ θά, λμ ὠς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ' — 606]

Ἀσπονδοὶ φίλοι! «Ἀνοικτόκαρδοι!»; . Ἦτο ἐπόμενον νὰ ἀναδειχθῆ Πρῶτος στὸ «ἀνημοψήφισμα» ὁ Δοῦξ Ὀπλιγκαντιῶ (Πρῶτην Δεοντόκαρδος(!) Πρόεδρος Σας(!) ἐνθ' προπορεύοντο κατὰ οὐρανόν: Συριανός! Σιλλερ! Εὐάνα! . . . — Ἄδῃ πρὸς γνήσιον τοῦ Διαπλασάκου. Καὶ μετὰ τὸ Συμπάθαι! «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΑΗ' — 607]

Ἄοδικα Ὀπλιγκαντιῶ, πρᾶσιμότερον νομίμω νὰ εὐχαριστῆς τοὺς ΕΚΑΕΞΑΝΤΑΣ ΣΕ παρὰ τοὺς ψηφισκαντῆς Σς! (Ἐννοούμεθα, ἔ; . .) **Μέρισιος**

[ΑΗ' — 608]

Ραδιοτηλεγράφημα: «Μυστηριώδεις Κατάσκοποι», Ἀθήνας, ἔφθασα αἰσίως! Ἐγκαιροτάτην: ὁδὸς Ἀριστοτέλους 27. Ἀναμένω ἀρξίζην σας εἰς Φάληρον. . . **Πιγκοντιῶς**

[ΑΗ' — 609]

Καλῶ δια τὰ νέα Διαπλασάπουλα-εσ ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, πρὸς σχηματισμὸν Συλλόγου, ὀνομαζομένου «Συνδικάτον τῶν Βρυκολάκων». Σκοπός: φιλία, διάδοσις Διαπλασάως, ἀποκαλύψις. **Κασιτῶν Βρυκόλακας**

[ΑΗ' — 610]

P. T. τηλεφώνησέ μου ἀριθμὸς 83.226, νὰ με πῆς μετὰ τὸ ὄνομά μου. **Ντανιὲλ Νταριέ**

[ΑΗ' — 611]

Ταυρομάχῃ σὲ ἔξω, εἶσαι ὁ Κ. Ζ. — νὰ συμπληρώσω; **Ντανιὲλ Νταριέ**

[ΑΗ' — 612]

Ζακυνθινόλα, Ἄτις Ἰράμ, ἀλληλογραφεύομε; Ποιῶ ἢ Δίσις σας; **Ραρνονοῖα Ἀρτεμῆς**

[ΑΗ' — 613]

Ἀκινία Ἦρα, χρόνια τρισυνοχισμένα! Ἐσταίς τετραδιάκι. 140! . . ἔξερεις!!! **Ραρνονοῖα Ἀρτεμῆς**

[ΑΗ' — 614]

Πολὺ εὐχαρίστος, Κυκλῶν. Ἐστιατόριον «Ἐθνικόν» (Γ. Ράλλη) Τετάρτη 6,30 μ. μ. **Δοξασμένο Ἀρωατήρι**

[ΑΗ' — 615]

«Τρελλοπαρέα» ἀποτελεῖται ἀπὸ κοινῆς κομμυνοφάγους. Ἡ Κομμυνοσκονφίτσα δὲν λέγεται Σταυροῦ (Διάπλ. βεβαίωτατα). **ΑΤΘΙΑΞ**

[ΑΗ' — 616]

Ἀγλῶνομεν εἰς πάντας ὅτι οὐδόλωξ ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν ἀποκαλύψιν μας. **ΑΤΘΙΑΞ**

[ΑΗ' — 617]

«Ἀστῆρες», εἴθετε μοναδιμοὶ γιὰ νὰ παγώνετε τὴν Διαπλασάκουσμο ἐν μίωφ θέρους. **ΑΤΘΙΑΞ**

[ΑΗ' — 618]

Ζακυνθινόλα, παρτιοῦμαι ἀπὸ καθηγητῆς σου τοῦ τέχνος. Εἶσαι ἀναπίδακτη μαθήσκωξ! — Ἔ! Ἐρωσθέμῃς, πῶξ τὰ περνᾷς; **ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ**

[ΑΗ' — 619]

Ὀλυμπιονική, ἐμεῖς θὰ ἔχομε γαῖθουροκαβαλλαρῆς κι' ἐρῆτος καὶ πολλῆς . . γαῖθουροστρατιεῖς !!! Ἐοῦ . . . μελέτη γιὰ τίς εἰσπραγμῆδες τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας!!! Ὅποια ἀντιθεοῖς!!! **Ζακυνθινόλα**

[ΑΗ' — 620]

Στέφανε τῆς Δόξης, με πῶξ λύπη σὲ εἶδαμε νὰ φεύγῃ! Ἡ φωτογραφία ἔδοχη, ἔ; **Ὀλυμπιονικῆς**

[ΑΗ' — 621]

Κατάσκοπε 33, ἔχεις δίκιο. Ἐπρεπε νὰ σοῦ ἐξηγήσω εὐθύς ἐξ ἀρχῆς αὐτοῦς . . τοὺς ἀνωτέρεους λόγους. Τῆρα πῆξ ἔμεξ δὲν εἶμαι ἀκατανόητη δὲν εἶν' εἶται; **Δευνή Καμέλια**

[ΑΗ' — 622]

Κάθην Ἀρθανέσκω = Ἑλλη Μουράτογλου. Ὁρατῆ ψυχρολουσία. Ναι; . . **ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ**

[ΑΗ' — 623]

ΕΥΑΝΝΑ, γιατί ν' ἀμφιβάλλῃς; Σοῦ τρέψω δση πραγματικῶς Σοῦ ἀξίζει. **ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ**

[ΑΗ' — 624]

Νευρόσοπατο. Ἀγιάθι, θὰ σὲς εὐχαριστοῦσι μιά καλοκαιρινὴ ἀλληλογραφία μετὸν **ΜΠΕΤΟΒΕΝ**

[ΑΗ' — 625]

Ὅσοι νομίζουσι ὅτι ὁ Ρόμπερ Τέβλορ εἶναι ἐσθὼ, πλανῶνται οἰκτρῶς, διότι εὐρίσκειται μετὰ τὸ «Ἄρης» εἰς Καναρίους. Ἄς ἀψφουσι λουτιῶν νὰ μᾶς ἐνοχλοῦν, καὶ δὴ ἢ Ντανιὲλ Νταριέ. **Βίλλυ Φρίτς, Φρέντερικ Μάξ**

[ΑΗ' — 626]

Ἀλληλογραφεῖ μετὰ δλους-εξ. Περιμένω. Ἀἴνα Κατρη, Σπετοσῶν 26, Ἀθήνας. **Καταγίς**

[ΑΗ' — 627]

Σταυρατέ, τί γίνεσαι; Γράψε: Ἀμέρισιαν Μαιρίκην, Σκῆρον, διὰ **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[ΑΗ' — 628]

ΣΠΕΙΣΤΕ! Προκηρῶσεται οὐθέτος διαγωνισμὸς Ἀδύων (τοῦ σημερινοῦ φυλλάδιου). — Μικρῶν Μυστικῶν. — Φωτογραφίαι (τοπιῶν καὶ καρπῶν). Βραβεῖα ΕΚΑΕΚΤΟΤΑΤΑ 10. Συμμετοχὴ 2 δραχμαί. Εἰς ἑκάστον διαγωνισμὸν βραβεύονται 1ος, 2ος, 3ος μετὰ βραμῶς. Ὁ συγκαντρώσας περισσότερους λαμβάνει τὸ καλύτερον βραβεῖον. Προθεσμία μῆνας. Διεύθυνσις ἀνωτέρω. **ΑΝΑΜΕΝΩ ΑΠ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΚΟΣΜΩΝ** **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[ΑΗ' — 629]

ΔΙΑΙΤΕΡΩΣ δημοσιεύειν σὲ διαγωνισμὸν μου περιμένω ἀπὸ τοὺς Ἀστέρας. Κατασκόπου, Ἀνοικτοκαρδούς, δλους ἀναξαιρέτως. **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[ΑΗ' — 630]

Βενιαρδῆ, Σταυρατέ, Ἀναγνωστάκη, Ἀσημῆ, Ἀντωνιάδῃ, Ἀργυροπούλα, Χαρδαλιά, Ἀβραμῆν, Τούντα, Δεμοκορυγιῶτη, Συριανῆ, Αἰτσα, Ἀρτιανῶν, Γαλιάνδρα, Μπαμπασοῦ, Σωματοφύλακες, Κυκλαριά, Νίκη, Κρητικοπούλα, Αἰγαιοπελαγοῖτη, Δεῦλά, Μέρισιος, Ἀζιαντῆ, Σαχίνῃ, Μερωντῆς, Σερπηδῶν, Διαπλασάπουλα Ζακυνθου, κι' ἀπὸ σῆς δῆμωξ ἄλλο περιμένω δημοσιεύειν. Σπετοῦσατε δλοῖ! — **ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ**

[ΑΗ' — 631]

Ἀποτελέσματα ἀδιαγωνισμοῦ Ἦθοσοῖων: Βραβεύονται τρεῖς. Πρῶτον: Ἀδῶδος Βύρων, Ἀσύτερον: Πιγκοντιῶς. Τρίτον: Μερωνεῖς. Ἐπαινοῖ. Πρῶτοι: Ζακυνθινόλα, Δοῦξ Ὀπλιγκαντιῶ, Εὐάνα. Ἀσύτεροι: Κατάσκοπε 33, Ἀνδαλοῦζα, Βαλεντιῶς. Τρίτοι: Χιονοισμένη Ἐλάτη, Βίλλυ Φρίτς, Συριανός. Τοὺς λοιποὺς εὐχαριστῶ θερμῶς. Τὰ τρία βραβεῖα ἐστάλησαν. **ΤΑΤΚΟΛΙΤΑ**

[ΑΗ' — 632]

Πρακηθῶσω Νέο «ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΣΚΥΛΑΟΓΩΝ» Ὁ συναγωνισμὸς γίνεται διὰ ψηφοδελεῖον τὸ ὅποιον θὰ δημοσιευθῆ μετὰ ἑνα μῆνα. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ βόλ- λογοὶ καὶ θέλουσι νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς αὐτὸ θὰ μοῦ γράψουσι. Συμμετοχὴ ἐργασίης τριδραχμῶς μηνιαία. Μετὰ τὸν μῆνα ἀπὸ τοῦ ψηφοδελεῖου ψηφίζονται ἀνώτατον ὄριον διὰ τὸν αὐτὸν οὐλλογον 9 ψῆφοι ἑκαστὸς 50 λεπτῶν. Περιμένω τὴν ἐγγραφὴν δλων τῶν συλλόγων. Διεύθυνση: Δίναξ Ἀναγ Ριζοπούλου, Ζαῦξιδος 6, Θεσσαλονικῆ, διὰ **ΤΑΤΚΟΛΙΤΑ**

[ΑΗ' — 633]

Σαρπηδῶν, γιατί δὲν ἀπαντᾷς; **Ταγκολίτα**

[ΑΗ' — 634]

Ἄωρέττα Γιούγκ, ἐπιβάλλεται λίγη συν- Ἀπῆ ἐν καιρῷ διαγωνισμῶν! Τάνταξ, ἐκέρδιωξ τὴν ἐπῆνος καμπῆνα τοῦ βαποριοῦ γιὰ τὴν Πορταριά; **Δοῦξ Ὀπλιγκαντιῶ**

[ΑΗ' — 635]

Ἀλληλογραφεῖ κι' ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικῶ καὶ καρποῦλας γιὰ ἑνα μικρὸ ἐνθῆμισ τῆς ἔξνοιαστῆς νεότητος δμου. Περιμένω ἀπὸ δλους-εξ. Γράψατε: Βιθλοχαρτοπαλεῖον Καλοκαιρινοῦ, Βόλον διὰ **ΟΠΑΔΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟ**

[ΑΗ' — 636]

Μουζελάν, Ὅσορι, Ἀἴνα Χάρη, ἀλληλογραφεῖς; Ἄσις ἄνω. **ΟΠΑΔΩΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟ**

[ΑΗ' — 637]

Ἀτθίδες, με δέχεσθε γιὰ ἀντιπροσά- κτῶ σας στὸ Βόλο; Ἄν ναι, γράψατε τὴ δ/σῆ σας. — **Οπαδῶς Ἀμερικανισμοῦ**

[ΑΗ' — 638]

ΒΟΛΩΣΤΑΚΙΑ: δίχομαι πληροφορίας γιὰ τῆρος συλλόγου! Τι λέτε; εἶναι καιρὸς πῆ γιὰ συνεννόηση. **Οπαδῶς Ἀμερικανισμοῦ**

[ΑΗ' — 639]

Πορτραῖτο ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ, ἢ ἀγνώστῃ τοῦ προσώπου σου μετὰ ἀφάστα ψυχικῶ χαρισματα ἐκδηλοῦν θεαμαστὸ κομφοτάγημα. **Οπαδῶς Ἀμερικανισμοῦ**

[ΑΗ' — 640]

Χαρπαντέρα, Αἰτσα, γιατί δὲν ἀνταπο- δίδεις; — Σιγανοπαπιδίτωξ, περιμένω ἀπαντήσεξ! — **Οπαδῶς Ἀμερικανισμοῦ**